

Arrest

nr. 162 019 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 29 september 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 02/04/2015 door S. M., geboren te

DouarTizi Boudriss in 1960, onderdaan van Nederland, identificatienummer in het rijksregister 60000442536, verblijvende te (...), om de volgende reden geweigerd:
 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.
 Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15/12/1980).
 Zijn aanvraag werd in eerste instantie op 02/07/2015 door de gemeentelijke autoriteiten geweigerd d.m.v. een bijlage 20 om reden dat hij binnen de gestelde termijn van 3 maanden geen enkel stavingsstuk had voorgelegd. Deze beslissing werd hem op 08/07/2015 ter kennis gebracht waarbij hem een bijkomende termijn van één maand werd toegestaan om alsnog de vereiste documenten voor te leggen om zijn aanvraag te staven.
 Vervolgens werden door betrokkene een aantal bewijsstukken voorgelegd, met name 7 medische attesten over de periode van 09/12/2014 tot 11/06/2015 inzake zijn arbeidsongeval, 6 attesten van de verzekeringsinstelling AG Insurance m.b.t. het schadegeval over de periode van 30/12/2014 tot 29/05/2015, een brief van zijn raadvrouw dd. 26/05/2015, gericht aan AG Insurance met verzoek om hun beslissing te herzien» een brief van zijn raadvrouw dd. 15/07/2015, gericht aan de vreemdelingendienst van de stad Menen, waarin zij de situatie van haar cliënt nader toelicht, het verzoek op tegenspraak, neergelegd op 09/06/2015 bij de Arbeidsrechtbank Gent/afdeling Kortrijk tegen de beslissing van AG Insurance, het attest van erkenning van handicap van de FOD Sociale Zekerheid waarbij aan betrokkene een tegemoetkoming als persoon met een handicap wordt toegekend van 01/07/2015 voor onbepaalde duur en tot slot een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds dd. 10/07/2015.
 Uit de voorgelegde stavingsstukken blijkt dat betrokkene op 08/12/2014 het slachtoffer werd van een arbeidsongeval. Dit ongeval werd door de verzekeraar van de werkgever, AG Insurance, erkend als arbeidsongeval. Op 16/02/2015 laat de verzekeraar aan betrokkene weten dat zij van oordeel is dat de arbeidsongeschiktheid vanaf 01/02/2015 niet meer in verband kan gebracht worden met het arbeidsongeval waardoor zij vanaf die datum geen vergoeding meer betaalt. Tegen deze beslissing heeft betrokkene op 09/06/2015 een verzoekschrift op tegenspraak neergelegd bij de Arbeidsrechtbank van Gent/afdeling Kortrijk.
 Op 26/06/2015 wordt betrokkene door de FOD Sociale Zekerheid erkend als persoon met een handicap waarbij hem een tegemoetkoming aan personen met een handicap wordt toegekend vanaf 01/07/2015 voor onbepaalde duur. Het uitgekeerde bedrag wordt niet vermeld op het document.
 Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden, opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, zijnde; 'Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn'.
 Overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1960 dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.
 Op basis van het geheel van de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden vastgesteld dat betrokkene aan deze voorwaarden voldoet.
 Betrokkene legt het bewijs voor waaruit blijkt dat hij een inkomensvervangende tegemoetkoming geniet als persoon met een handicap. Hiermee valt hij echter de facto ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De inkomensvervangende tegemoetkoming {Wet van 27 februari 1987} wordt toegekend door de Federale Overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een dergelijke steun wordt aanzien als sociale bijstand.
 Dit wordt trouwens bevestigd met arrest nr. 232.033 van 12.08.2015 van de Franstalige kamer van de Raad van State die stelt:
L'allocation de remplacement de revenus et l'allocation d'intégration (...) octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées,(et) constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l'autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale.
 Vrije vertaling: De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming toegekend conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan gehandicapte personen(en) vormen sociale bijstand waarvan de uitbetaling wordt verzekerd door de federale overheid zijnde de FOD Sociale zekerheid.
 De uitkering die betrokkene dus tot op heden geniet, kan niet worden aangewend om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te genieten.

Uit de gegevens van het dossier blijkt overigens dat betrokkene het verblijfsrecht, uit de vorige aanvraag van een verklaring van inschrijving (art. 40 § 4,1° van de wet van 15/12/1980 - als zelfstandige dd. 15/07/2010), werd beëindigd op 07/06/2013 overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15/12/1980 om reden dat hij niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden en hij een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel (zie dossier).

Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aangevraagd op 02/04/2015, hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

"(...) Eerste middel

Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet

11.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekende partij geweigerd omdat de verzoekende partij niet zou kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt: (...)

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, §4 luidt immers als volgt:

'Art. 40. § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.'

In casu voldoet verzoekende partij aan het tweede lid van artikel 40 §4. Verzoekende partij heeft immers bewezen dat zij thans voldoende bestaansmiddelen heeft. Het is inderdaad zo dat verzoekende partij ten gevolge een arbeidsongeval niet in staat is om te werken. Zij werd eveneens door de FOD sociale zekerheid erkend als een persoon met handicap.

Verzoekende partij verblijft sinds eind 2009 in België en werkte hier eerst als zelfstandige. Daarna is zij als werknemer tewerkgesteld en werkte zij als uitzendkracht bij Synergie Belgium. Zij heeft aldus altijd in haar eigen noden en bestaansmiddelen voorzien.

Door omstandigheden buiten de wil van verzoekende partij en tijdens de uitoefening van haar arbeid, werd zij het slachtoffer van een arbeidsongeval, dit wordt noch door de werkgever, noch door de verzekeraar noch door verwerende partij ontkent.

Dit had als gevolg dat verzoekende partij zich in de onmogelijkheid bevond/bevindt om enige werkzaamheden uit te oefenen. De verzekeraar van de werkgever erkende het arbeidsongeval en keerde een vergoeding uit aan verzoekende partij. Zij zijn echter van mening dat vanaf 01/02/2015 de pathologiën van verzoekende partij niet aan het arbeidsongeval kunnen toegeschreven worden - quod non. Hiertegen diende verzoekende partij een verzoekschrift op tegenspraak in bij de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk. Zij meent immers dat alle pathologiën waaraan zij op heden lijdt, weldegelijk het gevolg zijn van haar arbeidsongeval. Verwerende partij heeft, zonder rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekende partij, onmiddellijk een negatieve beslissing genomen aangaande aan aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk met als motivering dat zij op heden ten laste zou vallen van de sociale bijstand.

Dergelijke manier van motivering schendt op flagrante wijze de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Verwerende partij is zonder rekening te houden met de situatie van verzoekende partij overgegaan tot afgifte van een weigeringsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij heeft een verzoekschrift op tegenspraak neergelegd bij de Arbeidsrechtbank om alsnog te bewijzen dat haar aandoeningen weldegelijk het gevolg zijn van haar ongeval en dat de verzekering nog steeds tussen dient te komen en haar dient te vergoeden. Verzoekende partij wacht niet eens de beslissing af en neemt onmiddellijk een negatieve beslissing en gaat over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is niet serieus!

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat de gerechtsdeskundige zal besluiten dat haar aandoeningen weldegelijk te wijten zijn aan haar arbeidsongeval en de verzekeraar zal veroordelen tot verdere financiële uitkeringen aan verzoekende partij.

Zelfs al zou er besloten worden dat de aandoeningen sinds februari 2015 niet meer het gevolg zijn van haar arbeidsongeval - quod non – dan nog meent verzoekende partij weldegelijk in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Immers, verzoekende partij krijgt thans een inkomensvervangende tegemoetkoming, gezien zij erkend werd als een persoon met een handicap.

Verzoekende partij meent dat ook deze inkomsten in rekening moeten worden gebracht om te oordelen of zij al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen noden te voorzien.

Het arbeidsongeval vond plaats tijdens de uitoefening van haar werkzaamheden in België, FOD sociale zekerheid oordeelde terecht dat verzoekende partij in aanmerking komt voor een uitkering als een handicap. Verzoekende partij heeft recht op deze steun. Om thans te stellen dat zij niet alleen niet meer kan/mag werken in België, geen steun meer mag krijgen van de FOD sociale zekerheid én het land moet verlaten, allemaal omwille van gebeurtenissen buiten haar wil om slaat werkelijk alles.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk aantoont dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

4. Zoals blijkt uit de thans bestreden beslissing aanvaardt de Belgische Staat dat verzoekende partij erkend moet worden als een persoon met handicap en in aanmerking komt voor een inkomensvervangende tegemoetkoming, waarom aanvaardt de verwerende partij dat dan niet? Waarom houdt zij hier geen rekening mee in de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij?

Het kan dan ook onmogelijk de bedoeling geweest zijn van de wetgever om aan mensen zoals verzoekende partij, die in België werkte en het slachtoffer werd van een arbeidsongeval waardoor zij in aanmerking komt voor een tegemoetkoming, geen verblijf toe te kennen en het land uit te zetten.

Het is dan bovendien niet verantwoord dat een tegemoetkoming voor een persoon met een handicap wel in aanmerking wordt genomen in het geval van een gezinshereniging en niet in het geval dat een arbeidsongeval. Dit zou immers een discriminatie inhouden.

De dienst vreemdelingenzaken neemt deze inkomsten weldegelijk in aanmerking om na te gaan of iemand al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt in het kader van een gezinshereniging:

"DVZ praktijk: In een overleg op 14-07-2014 met Kruispunt M-I Het DVZ weten dat DVZ bepaalde uitkeringen wel in aanmerking neemt:

de federale tegemoetkomingen voor personen met een handicap (zelfs al behoort dit ook tot de "sociale bijstand")

de arbeidsongeschiktheidsuitkering (dit behoort tot de "sociale zekerheid"), de moederschapsuitkering (dit behoort tot de "sociale zekerheid").

DVZ benadrukte dat de bewezen bestaansmiddelen dan wel voldoende hoog moeten zijn. Ofwel moeten zij minstens 120% van het leefloon bedragen, ofwel moet men bewijzen dat men kan rondkomen met een lager bedrag zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

GwH (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 17.8.1 tot B.17.9):: Ook het Grondwettelijk Hof lijkt ervan uit te gaan dat een tegemoetkoming voor personen met een handicap wel in aanmerking komt. Het GwH arrest nr. 121/2013 oordeelde dat het recht op maatschappelijke dienstverlening van een gehandicapte persoon (OCMW-wet 08-07-1976) kan uitgesloten worden van de bestaansmiddelen voor gezinshereniging, terwijl de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (Wet 27-02-1987) wél in aanmerking genomen worden."

Verwerende partij kan geenszins dienstig stellen dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden zou voldoen conform artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet.

Dus zolang verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen heeft, is zij gerechtigd meer dan drie maanden in het Rijk te kunnen verblijven, verzoekende partij voldoet zowel aan het tweede lid van artikel 40 §4, als aan het eerste lid. (...)"

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoekende partij diende een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Luidens artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet moeten deze bestaansmiddelen "minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

2.4. Verzoekende partij betwist niet dat zij ten bewijze van voormelde bestaansmiddelen een vergoeding in kader van een arbeidsongeval heeft voorgelegd, dewelke echter vanaf 1 februari 2015 niet meer wordt uitbetaald omdat de verzekeraar van oordeel is dat de arbeidsongeschiktheid niet meer in verband kan gebracht worden met het arbeidsongeval, alsook het bewijs dat zij sinds 1 juli 2015 een tegemoetkoming aan personen met een handicap ontvangt voor onbepaalde duur. Aangaande al deze bewijsstukken heeft de verwerende partij gemotiveerd waarom deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van voldoende middelen van bestaan in de zin van hoger geciteerde wetsbepaling.

2.5. Verzoekende partij meent evenwel dat zij wel bewezen heeft over voldoende middelen van bestaan te beschikken en betoogt dat zij beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de verzekeraar om niet meer uit te betalen. De Raad dient evenwel op te merken dat dit betoog geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verzoekende partij niet meer genoot van de uitbetaling van de vergoeding door de verzekeraar en de verwerende partij dan ook correct en niet kennelijk onredelijk vaststelde dat: "vanaf 01/02/2015 (de verzekeraar) geen vergoeding meer betaalt". Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen wanneer zij zich als bewijs daarvan beroept op een vergoeding die zij niet meer geniet. Het loutere feit dat zij beroep tegen de beslissing van de verzekeraar heeft ingediend, doet hieraan geen afbreuk en evenmin toont zij aan dat dergelijk beroep een schorsende werking zou hebben derwijze dat de gemachtigde niet vermocht over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij de beroepsprocedure wint en opnieuw geniet van een

vergoeding, staat het haar daarenboven alsnog vrij een nieuwe aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in te dienen.

2.6. Verzoekende partij meent vervolgens dat de inkomensvervangende tegemoetkoming wel degelijk in aanmerking moet genomen worden als bewijs van voldoende middelen van bestaan.

Aangaande deze inkomensvervangende tegemoetkoming heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene legt het bewijs voor waaruit blijkt dat hij een inkomensvervangende tegemoetkoming geniet als persoon met een handicap. Hiermee valt hij echter de facto ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De inkomensvervangende tegemoetkoming {Wet van 27 februari 1987} wordt toegekend door de Federale Overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een dergelijke steun wordt aanzien als sociale bijstand.*

Dit wordt trouwens bevestigd met arrest nr. 232.033 van 12.08.2015 van de Franstalige kamer van de Raad van State die stelt:

L'allocation de remplacement de revenus et l'allocation d'intégration (...) octroyées conformément a la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées,(et) constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l'autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale.

Vrije vertaling: De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming toegekend conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan gehandicapte personen(en) vormen sociale bijstand waarvan de uitbetaling wordt verzekerd door de federale overheid zijnde de FOD Sociale zekerheid.

De uitkering die betrokkene dus tot op heden geniet, kan niet worden aangewend om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te genieten.”

2.7. De Raad wijst er op dat krachtens artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht wordt toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, § 1b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Conform artikel 8, § 4 van richtlijn 2004/38/EG wordt in artikel 40, § 4, tweede alinea van de vreemdelingenwet verder bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen *“moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

De Raad wijst erop dat het begrip *“sociale bijstand”* volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, Eind, ro. 29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten

2) de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, d.i. de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende

bestaansmiddelen (zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, Parl. St. Kamer, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295).

Het systeem van sociale bescherming in België bestaat enerzijds uit de 7 takken van de 'klassieke sociale zekerheid', waaronder de werkloosheid, het pensioen en de gezinsbijslagen en anderzijds uit de zogeheten residuaire stelsels die tot de 'sociale bijstand' (of maatschappelijke dienstverlening) behoren (<http://www.socialsecurity.fgov.be/nl/over-de-fod/sociale-zekerheid-kort/sociale-zekerheid-kort.htm>). De sociale bijstand is geen verzekeringsstelsel, maar wordt gefinancierd door de federale overheid. Uit wat hierboven werd gesteld, dient te worden geconcludeerd dat uitkeringen uit deze residuaire stelsels, zoals het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de gewaarborgde gezinsbijslag en de tegemoetkoming aan gehandicapte personen (<http://www.handicap.fgov.be/nl/taxonomy/term/1/home>), rechtsgeldig kunnen worden gekwalificeerd als sociale bijstand waarvan de uitbetaling verzekerd wordt door de federale overheid. Terwijl uitkeringen ingeval van ziekte of invaliditeit immers behoren tot het sociale zekerheidsstelsel dat is gebaseerd op het betalen van sociale bijdragen op de arbeidsinkomsten - de sociale bijdragen dienen precies om de sociale zekerheid te financieren - maken de tegemoetkomingen voor gehandicapten deel uit van het aanvullende bijstandsstelsel, die niet werken op basis van bijdragebetalingen, maar worden gefinancierd met overheidsmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de tegemoetkoming aan een gehandicapte persoon dan ook terecht overwogen dat verzoekende partij de facto ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van de staat en dit wordt toegekend omdat de verzoekende partij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt om in haar levensonderhoud te voorzien.

Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij er bovendien van lijkt uit te gaan dat zij een invaliditeitsuitkering geniet terwijl zij slechts een tegemoetkoming als gehandicapte geniet, kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen.

2.8. Door te oordelen dat zij het discriminerend vindt dat *"Het dan bovendien niet verantwoord (is) dat een tegemoetkoming voor een persoon met een handicap wel in aanmerking wordt genomen in het geval van een gezinshereniging en niet in het geval dat een arbeidsongeval. Dit zou immers een discriminatie inhouden. De dienst vreemdelingenzaken neemt deze inkomsten weldegelijk in aanmerking om na te gaan of iemand al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt in het kader van een gezinshereniging: "DVZ praktijk: In een overleg op 14-07-2014 met Kruispunt M-I Het DVZ weten dat DVZ bepaalde uitkeringen wel in aanmerking neemt: de federale tegemoetkomingen voor personen met een handicap (zelfs al behoort dit ook tot de "sociale bijstand") de arbeidsongeschiktheidsuitkering (dit behoort tot de "sociale zekerheid"), de moederschapsuitkering (dit behoort tot de "sociale zekerheid")."* maakt zij door naar deze "praktijk" niet aannemelijk dat verwerende partij onterecht tot de conclusie kwam dat verzoekende partij een beroep doet op het sociale bijstandsstelsel en dat zij door gebruik te maken van deze middelen dus in haar onderhoud voorziet door middel van door de Belgische Staat gefinancierde middelen.. De verwijzing naar een "praktijk" zonder meer volstaat bovendien niet om een discriminatie aannemelijk te maken.

2.9. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginsel niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER